

ספר הברית חלק א' כתב יושר טאמר ש' חוג הארץ

רק לשמו יתברך הן המה בידינו כחצים ביד גבור להפיל כל הקליפות ולהשפיל כל שרי מעלה, ועל זה נאמר תנו עוז לאלהים, ואז תיכף יפקוד ה' על צבא המרום במרום ויהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד והיה ה' למלך על כל הארץ:

ודרשתי וחקרתי היטב בכל לבבי לדעת סיבת אריכות הגלות החל הזה, וארא והנה בדורות האלה יש תורה הרבה בישראל, מרבים העם ללמוד משניות גמרא ופוסקים גם ספרי קבלה ובכל זאת לא בא לציון גואל, והרבה אנשים בדורות אלו התחזקו בתפלה בכל כח ועוז וגם אלה צועקים ואינם נענים, והרבה אנשים עוסקים במצות למרבה עד כי מלאים מצות כרמון ועם כל זה שנת גאולי לא באה, ואם שלש אלה יש בדורות אלו ועדיין לא שבנו לארצנו, מה נשאר לנו עוד?

ואנחנו לא נדע מה נעשה יותר מזה לרצות פני עליון, ואמרתי אני בלבי אין זאת כי אם שיש איזה מפסיד העומד כנגדם ויבא גם השטן בתוכם להחליש כח שלש אלה כי זבוב מות אחד יבאיש שמן רוקח הרבה, ויהי כאשר חפשתי לדעת מי הוא זה המפסיד, מצאתי שהוא מה אשר כל ג' כתות הנזכרים כולם אינם מכוונים במה שעושים כי אם לצורך עצמם ולתועלתם לא למפרק קוב"ה ושכינתיה מן הגלות, וכל אדם מישראל מחשבתו לדרכו פנה ולתועלת עצמו וכל תורה או תפלה או מצוה אשר הוא עושה מכוין לקנות לו מקום חשוב בגן עדן ועוה"ב, ושיצליח על ידי זה בכל משלח ידיו בעוה"ז, ושיאריך ימים ושנים עם אשתו ובניו, וכל ישעו וכל חפצו של אותו יהודי אינו כי אם

כי תאמר אלי קורא משכיל מה אתה אומר על אריכות גלותנו, הלא כבר עברו יותר מן י"ז מאות שנה ועדיין אנו בגלות, שוב אשוב ואומר לך אוי לי אוי לך ואוי לדור שלא נבנה בית המקדש בימיו, עונותינו הטו אלה.

אבותינו כי חטאו אשר המה ראו שלוחי ה' השכם ושלוח נביאי האמת בהתחננו אלינו שנעזוב דרכנו הרעה ונשוב אליו ולא שמענו, על כן באה עלינו הצרה הזאת שנחרב בית המקדש וגלינו מארצנו והיה ישראל למשל ולשנינה בכל העמים.

אבל אשמים אנחנו על אודות אריכות הגלות בשבתנו על אדמת נכר זמן רב עד כי נאמו גוים אבדה תקותם, לא אבותינו, כי **עד מתי לא נעשה מה שביכולתנו לעשות שיבנה בית המקדש בימינו** הלא ציון מר תבכה וירושלים תתן קולה, ואין איש שם על לב בדורות אלה ועינינו הרואות כי כל העמים ילכו איש בשם מדינתו וילחמו כל אחד בעד ארצם ארץ מגורי אביו (פאטער לאנד) וימסרו את נפשם עליה, ואנחנו נרפים ועצלים כל הזמן הרב הזה עד אנה לא נקום ללחום גם אנו בעד אדמתנו הקדושה וארץ אבותינו, **אפס כי לא בחרב ולא בחנית ולא בכלי מלחמה נלחם כגויי הארצות אשר אלה ברכב ואלה בסוסים**, ואנחנו בשם ה' אלהינו נעסוק בתורה ובמצות אלהינו למען שמו באהבה כדי למפרק קוב"ה ושכינתיה מגו גלותא, כי בתורתנו נגביר על אויבי ה' ובמצותיו ידינו רמה לנצח על מלאכת בית ה' שיבנה תיכף בימינו כי כל מצוה היא גירא בעינא דשטנא, **ואם אנו עושים המצות**

ספר הברית חלק א' כתב יושר טאמר ש' חוג הארץ

ובכן אחי ועמי לבטח תדעו, כי כל זמן שלא נכוון בתורה ותפלה ומצות רק כדי למפרק קוב"ה ושכינתיה לא זולת לא יבא משיחנו, כי הוא ית' מתנהג עמנו מדה כנגד מדה ואומר אתם אינכם חסים כי אם על עצמכם לא עלי, אף אני לא אחוס עליכם.

ולא נקוה לאיש ולא נייחל לבני אדם גדולים שהמה בזכותם ותפלתם יביאו לנו הגואל כי הרואה ללבב הוא היודע מי גדול, לא הרואה לעיניים, אך כל איש יהודי בעצמו אפילו אינו בעל תורה ולא בר אוריין כלל מחויב ללחום בעד אבינו שבשמים שהוא ימלוך על הארץ ולעשות מלחמה וקרב בעד ארצנו נחלת אבותינו (פאטערלאנד) היא ארץ ישראל במצות אשר הוא עושה ולכוון בכל מצוה רק למפרק קוב"ה ושכינתיה מגלותא, אך אלהים יפדה יהיה כל כוונתו. כי בשולחן ערוך יורה דעה כתוב שבכל מיני צדקות כגון להאכיל רעבים או להלביש ערומים או לרפאות חולים, להכלל פדיון שבויים קודם ואסור לאחר אפילו רגע, ואם כך הדין בפדיון שבויים לבן אדם אחד מכש"כ לפדות גוי ואלהיו שהוא פדיון שבויים הכללי, ואל יאמר האדם בלבו מה אני ומה ערכי שיהיה כח במצותי לפעול דבר גדול כזה, כי אם מך הוא בערכו, המצוה בעצמה ערכה גדול ורב כחה לפעול זאת אם יכוין בו למפרק קוב"ה ושכינתיה מגו גלותא, ואז עד מהרה שנת גאולנו באה ותבנה ציון וכל ערי יהודה וארץ ישראל וישכון כבוד ה' בירושלים אשר יכוננה עליון זרע עבדיו ינחלוה במהרה בימינו:

שיהיה לו פרנסה בכבוד ושיזכה לבנות לו בית גדול וחצר מאבני גזית כפיסין לבנים הכל כמנהג המדינה הנקרא (קאמעניצא), למען יעמוד ימים רבים ויירשנה בניו ובני אשר יולדו לו בארץ נכריה ויראה זרע ויארץ ימים בגלות, ושימות בשיבה טובה, ויספידו אותו הרב שבעירו עם שאר תופסי תורה אצל בית הכנסת ויהיה לו לוויה גדולה ברוב עם בזוז ושסוי, זה כל תכלית המבוקש של הישראלי בגלות הזה. וביאת המשיח רגיל על לשונו תמיד אך משפה ולחוץ לא בלב שלם נכון למועדי רגל, בכל מועד ורגל אומרים אנו לשנה הבאה בירושלים לא היום ולא מחר רק מדחים אותה שנה תמימה ואף גם זאת לא בלב שלם, כי חפץ לבו לגמור הבנין שהוא בונה שאי אפשר להשלימו כי אם אחר איזה שנים, וכן לגמור המשא ומתן שעל ד' וה' שנים אשר עשה עליו כתב וקשר מן השררה או מן המלכות הנקרא (קאנטראקט) ואין קורא בצדק ואין עושה באמת בכל שלש כתות הנזכרים הדברים כדי למחר את הקץ ולפדות גוי ואלהיו ולמפרק קוב"ה ושכינתיה, זה לא יש בנו, והוא שאמר הכתוב וכל חסדו כציץ השדה (ישעיה מ'), כלומר אינם מכוונים בתורה ותפלה ומצות שלהם כי אם לטובת עצמן לתועלתם לבד או לעולם הזה או לעוה"ב או לשניהם יחד, ואין איש שם על לב לעשותם לי לשמי ולמעני כדי להוציאני מצערי ומגלותי, כמו שאמרו בזוהר כל חסד דאינון עבדין לגרמייהו עבדין ואוי לאזנים שכך שומעות, קול ברמה נשמע רחל מבכה על בניה היא אמנו שכינתא קדישא רוצה לצאת מן הגלות עם כל בניה ושומע אין לה צעקה ואין מושיע לה ופורק אין: